

ODSUN NĚMCŮ

Problém národnostních menšin byl důležitým bodem zahraniční i vnitřní politiky ČSR v prvních poválečných letech. Myšlenka odsunu Němců sjednocovala celou Národní frontu.

Rozhodnutí postupimské konference ze srpna 1945, které potvrdilo odsun občanů německé národnosti z ČSR, předcházela fáze „divokého odsunu“, kdy docházelo k živelnému vyhánění nebo vynucenému útěku občanů německé národnosti. To bylo provázáno násilnými akty proti Němcům. Mezi nejznámější případy násilných protiněmeckých excesů v českých zemích patří pochod brněnských Němců do Rakouska 30. května 1945 či protiněmecký pogrom v Ústí nad Labem z 31. července 1945.

Československá vláda tehdy hovořila o nutnosti odsunu asi 2,5 milionu obyvatel německé národnosti – a to i za cenu hospodářských ztrát. Organizovaný odsun Němců z ČSR proběhl pod dozorem spojenecké Kontrolní rady z větší části v průběhu roku 1946. V letech 1947-1948 došlo ještě k takzvanému dodatečnému odsunu, kterým se slučovaly roztržené rodiny. Celkem odešly z ČSR po válce téměř 3 miliony Němců. Z toho v rámci „divokého odsunu“, zastaveného po protestech americké a britské vlády na konci června 1945, asi 660 000 osob, v rámci organizovaného odsunu necelých 2 250 000 osob a dodatečným odsunem asi 80 000 Němců. Koncem roku 1948 zůstalo na československém území asi 185 000 příslušníků německé národnosti – většinou antifašistů, různých odborníků a osob ze smíšených manželství. Značná část z nich se v pozdějších letech dobrovolně vystěhovala, zvláště do Spolkové republiky Německo.

Zdroj: KUKLÍK, J. A KOCIÁN, J. *Dějepis. Nejnovější dějiny. Pro 9. ročník základní školy a 4. ročník osmiletého gymnázia*. Praha : SPN, 2006, s. 95.